

Siin me oleme! #fomo
EKA Galeriis
04.11.2016 - 26.11.2016

Kuraatorid: Pille-Riin Jaik ja Liina Pääsuke
Kunstnikud: Būsra Arli (DE), Nikolaus
Eckhard (AT), Luca Fuchs (DE), Julian Inić
(DE), Thekla Kaischauri(AT), Titus Probst
(AT), Antony Valerian (DE)
ja Patrick Winkler (AT)
Graafiline disain: Maris Nisu

SIIN ME OLEME!
#FOMO

Tänu: Marko Altoja, Madli Ehasalu, Lukas Gritzner,
Triin Heinla, Ivo Jaik, Katrin Jaik, Mari-Liis Jaik, Jette
Keedus, Helena Keskküla, Noah Kolb, Stacey Koosel,
Mari Kuuse, Marten Limbach, Laura Lintrup, Leo Mandl,
Miriam Meyer, Maris Nisu, Rait Pilipenko,
Sarah Podbelsek, Rebeka Pöldsam, Johannes Martin
Saar, Raid Saar, Taive Saar, Sten Saarits, Michael Rene
Sell, Mihkel Šanin, Lee Taul ja Majse Vilstrup

Näitust toetab: Kultuurkapital ja Heiagang

EKA
GALERIIS
04.10.-
26.11.2016





Nikolaus Eckhard (AT)

on 29-aastane ja elab ning töötab Viinis. Ta alustas oma õpinguid Viini Kunstiakadeemias õppides filmi Harun Farocki juhendamisel, liikudes hiljem installatiivsete kunstide suunas Judith Huemeri käe alla. Nikolaus töötab väga erinevates meediumites, ta loomingulisse pagasisse kuuluvad eksperimentaalfilmid, performance'id, erinevad installatsioonid ning objektid, sh ka avalikus ruumis. Tema eksperimentaalfilmi “RaumZeitHund” on näidatud mitmel filmifestivalidel üle maailma. Ta kuulub ka filmigrupeeringusse die Ölfilmproductions, kus kõik filmi režii kirjutamisest näitlemiseni on neljaliikmelise grupeeringu enda poolt kaetud.

“CCTV Project” on linnaruumi võimustruktuuridesse sekkumiste seeria, kus kunstnik ehitab ümber meid vaatlevaid turvakaameraid erinevateks humoorikateks loomadeks, lindudeks või muudeks elukateks. Samalaadseid sekkumisi nagu Nikolaus teeb Tallinnas, on ta varem teinud Viini, Jeruusalemmas, Palermos ja Almatys.

Büsra Arli (DE)

on 22-aastane türgi ja tatari juurtega noor kunstnik, kes on alles oma kunstnikutee alguses. Ta töötab Viinis, Austrias. Tänavu sügisel alustas ta kunstiõpinguid nii Viini Kunstiakadeemias kui ka Viini tarbekunsti- ja disainiülikoolis. Büsra põhiliseks meediumiks on siiani olnud erinevad performance'id, mille kallal töötab intuitsioonile tuginedes ning oma elukogemusest inspiratsiooni saades. Näitus “Siin me oleme! #fomo” on Büsra esimene väljaastumine kunstnikuna.

“Consumed” on kahe esineja poolt esitletav performance, kus esinejate vahel on sõltuvust representeeriv soolikas, mis ühekorraga oma venivuselt piirab, seotuselt hetkeliselt liidab, kuid hapruselt ka katkeb.

Performance'it esitab Büsra koos muusik ja kunstnik Michael Rene Selliga, kellega koos astub üles ka näituse afterpartyl kui Das Haeuten.

Julian Inić (DE)

elab ja töötab Viinis, kus õpib Viini tarbekunsti- ja disainiülikoolis transmeedia kunsti. Alates 2013. aastast veab ta koos Philipp Freidrichi, Lukas Poschi ja Christian Scherreriga artist-run-space'i wellwellwell Viini IV linnaosas. 2014. aasta suve veetis ta Amsterdamis Jeanine Hoflandi galerii praktikandina ning käesoleva aasta kevadel asus tööle kuraatori assistendina Viini galeriis Meyer Kainer. Julian kuulub samuti Viini tarbekunsti- ja disainiülikooli üliõpilasesindusse ning töötab Kunstiteaduste instituudis tudengite assistendina. Ta on 26-aastane.

“Point of View” on 10– minutiline performance, kus Julian koos viie esinejaga püüab vestluse käigus end määratleda ning arvamust avaldada, kuid põrkudes alati katkestustele üksteise poolt, nii et tulemuseks on mitte-kuhugi-jõudev alustatud vestlus või katkestuste ring.

Performance'is osalevad Triin Heinla, Siim Preiman, Johannes Martin Saar ja Lee Taul.

Luca Fuchs (DE)

on 23-aastane. Ta elab ning töötab Viinis, Austrias ja Berliinis, Saksamaal. Kasutades sageli moe- ja elustiilifotograafia esteetikat, kombib ta piire 'kõrge' ja 'madala' kunsti vahel. Tema teoseid on avaldatud Vice US-is, Paper Magazine'is, PW-Magazine'is, iD Germanyis, Under Pressure Magazine'is, Recens Paperis ja ka Whitelies Magazine'is. Ta on töötanud filmikunstniku ja fotograafi Matt Lamberti assistendina ning hetkel nokitseb oma esimese lühifilmi “Davidi käsi” kallal. Luca õpib Viini tarbekunsti- ja disainiülikoolis filmi ja fotograafiat.

Fotoseeria “Behind the Mask” mängib läbi praeguste noorte fotograafide seas väga populaarset teemat — kas me leiame end lõpuks üles, kui vaatame sisse nõ nooruse pahupoolele, ning küsib vaatajalt, kas on see idee ennast üles leida üldse siiras, sest ehk on miraaž meie pahelisusest ainus asi, mis meie elu huvitavaks teeb.

Titus Probst (AT)

on 24-aastane noormees, kes on pärit Austria suuruselt teisest linnast Grazist. Ta on eksperimentaalne muusik, kes tegeleb valdavalt erinevate omaloomekanalitega (nt raadiokanalid, youtube'i vlogid, sotsiaalmeedia feed'id). Oma loomingus kasutab ta palju alter egosid, mida eristab erinevate pseudonüümidega. Ta on justkui austria 'kolkaplika', kes heremiitlikus keskkonnas, kus ootuste puudumine muutub omaette vabaduseks, on hakanud piiridel mängima, et avastada viise teisenevad ise-olemiseks. Tänavu sügisel alustas ta kaamerapõhise kunsti õpinguid Linzi tööstusdisaini- ja kunstiülikoolis.

“Bread Side of Life” (2016) on videoinstallatsioon, kus Titus kehastub üksildaseks pensioonipõlve pidavaks karakteriks Brattiks. Samuti astub Titus üles oma performatiivse muusikaga näituse järelpeol.

Thekla Kaischauri (AT)

on feminist, punkar, noor kunstnik ja sünnipärane Viinitar. Tema esmane loominguline eneseväljendus on muusika, mille kaudu küsitleb noore naise positsiooni ühiskonnas. Ta on aktiivne punkbändides Running Fetus ja Death Rowh Groupies, millest viimase etteastet on võimalik kuulda ka näituse järelpeol.

Heliteose “Office Girl - Shimmers of Misery” keskmes on fiktiivne tegelane Kontorineiu. Tema nimi ega päritolu ei ole teada — ta on vaid noor, ärimaailmas karjääri alustada üritav naine, kes vastuolulise tegelasena kasutades absurdseid äristrateegiaid, rämpseid ja kavalaid trikke üritab tõusta rentslist.

Patrick Winkler (AT)

on 23-aastane noor kunstnik, kes elab ning töötab Viinis, Austrias ning õpib alates 2015. aasta sügisest Viini Kunstiakadeemias professor Judith Huemeri juhendamisel installatiivseid kunste. Tema põhiliseks meediumiks on fotograafia. Ta käekirjaks on rõhuasetus väikestel, esmapilgul tavalistel detailidele.

Videoinstallatsiooni “Desire_001” keskmes on 'live stream' ühelt Boiler Roomi peolt. Kultusüritustesari, mis on tuntud oma otseülekanete poolest pidudelt, pakkudes nii kaudset võimalust saada osa millestki, mis on kuskil mujal, tundub Patricku lisatud nihestusega korraga küll jälle rohkem kättesaadav, kuid seab küsimuse alla, mida see 'kättesaadavus' veel endaga kaasa toob.

Antony Valerian (DE)

ehk sünninimega Antony Valerian von Renner, on 24-aastane Hamburgist pärit maalikunstnik, kes ja elab ja töötab paralleelselt nii Viinis, Austrias ja kui ka Berliinis, Saksamaal. 2013. aastal alustas ta õpinguid Viini Kunstiakadeemias maalikunstniku Daniel Richteri juhendamisel, kuhu tuntud maalija võttis ta noorima tudengina vastu. Ta töötab enamasti suurte formaatide ning abstraktselt eksistentiaalsete teemadega. Ta on osalenud mitmel grupinäitustel, millest viimane toimus sel sügisel New Yorgis. Tema teoseid on vahendanud Crone galerii, kellel on galeriid nii Viinis kui Berliinis.

“Norbert and I” ning “Dycho” on Antony kõige väiksemad teosed. Tema tegemistega saab hoida end kursis tema kodulehe kaudu www.antonyvalerian.com

OLEME!

Ma tulen Eestisse, et

pärast näituse kokku panemist, kunstnikega töötamist, raamistiku loomist, 'pressitekstide' kirjutamist, trailerite tegemist, kogu seda organiseerimist, kordineerimist ja loomist on mul jäänud veel lisada, et see näitus on mu kink Pille-Riinile. Pange pusle kokku. greetejaani@gmail.com

#FOMO

Afterhours

Vaikus. Paigalolu. Vilin kõrvus. Pikk ühtlane toon. Kuid mitte surm, vaid seda kuulutav heli haiglafilmis. Ma lihtsalt ei kuulnud enam selles tüütult ühtlases toonis ühtegi laulvat mõtte ega tundemustrit. Mu keel oli sõnatu ja kõik muu ümber toonitu. Miski ega keegi mu läheduses ei kõnelenud minu keelt. Kõik tähendused olid lukustatud mitmekeelsust suutmatu suu lakke ja kogu minu keha oli halvatud pideva eksimishirmu tõttu kultuuriruumis. Ja, eriti, kuna neid oli palju. Korduvaid vaikimisi. Mööda elamisi. Sõnade alla neelamisi. Sünniga kaasnenud ühildamatust. Need kõik moodustasid kokku ühtlase lämbunud tooni. See kõlatus oli halvav. Ma ei suutnud ennast liigutada. Mitte üheski keeles. Ma suutsin vaid hümiseda oma paigalolekus ühtlast tooni otse iseenda katkemisest. Korduv katkematu toon minu katkemisest. Ma mäletan, et ma olin terve öhtu hirmul ja tahtsin väga koju minna. Kuid kuna toon oli paigal, olin ka ma. Katkenult.

SIIN ME

Kargel sügispäeval saabuvad Tallinna kaks kapriisset Kuraatorit ja lennukiga nende järel 11 välismaa kuraasikat Kunstnikku, Bändiliiget ja Kaasesinejat. Seltskond on otsustanud sügispuhkuse veeta Tallinnas, korraldades näitust kaunis Ida-Euroopas, kuid Kuraatorite kapriisid pööravad rahuliku Tallinna igapäevaelu peapeale...

Üks kuraator lööb EKA galeristil huule veriseks, teine satub kaklusse Välismaalasega, viies võitluses kaasa ka tolle eneseuhkuse. Selgub, et Välismaalane on alles alustanud kunsti tegemist ning elab ilmselt enesekahtluses. Ühe Öömajapakkuja ja näituse Kaasesineja vahel tärkab näituse avamisel leek; uus loodud paar otsustab üles astuda EKKMi järelpeol. Kunstnikud lahkuvad peolt kõik koos, südames soojad sõnad eestlastelt ning julgustus edasi töötada ja ikka Eestimaale neid vaatama sõita.

Järgmisel päeval taastub kogu seltskond näituse pohmellist ühe Kuraatori vanaema kiluvõileibu süües ning teine Kuraator, kes mõnda oma Kunstnikest varem tüütuks oli pidanud, mõtleb oma seisukohas ümber ja saab aru, et nad on ka ikkagi inimesed. Seltskond lahkub Eestist, kuid plaanitust varem. Lõpuks hüüab üks mõistuse kaotanud Kuraator joovastunult teisele lennukis kuskil Poola kohal: Siin me nüüd siis olemegi.